

politieke gevolgen. Die had zij kunnen hebben wanneer er naast het Militair Gezag provinciale staten en, vooral, gemeenteraden waren geweest. Maar welke? Het is opmerkelijk dat in maart '45 bij het representatieve onderzoek van de Democratische Vereniging te Eindhoven bleek dat de overgrote meerderheid (82%) van diegenen die de gegevens verschaften (78% van alle inwoners wier voornaam met een A begon), tegen het herstel van de 'oude' gemeenteraad was gekant – men wenste een nieuwe. Voor verkiezingen was het kennelijk te vroeg, de nieuwe raad kon alleen een benoemde zijn. Dat daarvoor bij de bevrijding van het Zuiden geen regeling bestond, was gevolg van het feit dat de in Londen ontworpen wetsbesluiten betrekking hadden op een noodparlement, nood-provinciale staten en nood-gemeenteraden als één geheel en dat de koningin geweigerd had, de regeling voor het noodparlement met haar handtekening te bekrachtigen.

Zo ontstond een situatie waarbij men zich in het bevrijde Zuiden in steeds wijder kringen gefrustreerd voelde doordat er geen enkel werkelijk gezaghebbend vertegenwoordigend college bestond. Op zichzelf was die gefrustreerdheid een goed en een hoopvol teken van de herleefde politieke belangstelling. Wij tekenen er slechts bij aan dat ook diegenen bij wie die belangstelling het markantst was, beseften dat de oorlog belangrijker was.